

Гинко билоба в Ню Йорк

Много рядко, само насън, в паметта му бродеха динозаври. Спомняше си тежките им стъпки, страховитото безнадеждно лутане накрая, грохота от падащите тела и ужасяващия им рев. И макар паметта на Гинко билобата, този единствен оцелял вид оттогава, да е безгънна (отварата от листата му се пие против забравяне), то успяваше през повечето време да приспива онези спомени. Като единствен свидетел, преживял смъртта на динозаврите, вече нищо не можеше да го уплаши. Дървото беше свикнало отдавна с шума, с небостъргачите в града, приемаше ги за вкаменени диплодокси, масоспондилуси, под сянката на един от тях хвърляше горчивите си плодове. Но една сутрин, когато летящ птеродактил се врязва в един от двата диплодокса над него, си припомни рязко, с всички клетки, онази смърт преди милиони години и чу пак същия страховит грохот и рев.

Убитият

Понякога се чувствам като ветеран от война, която не съм водил.

Гаустин, Късни хроники

Докато всички описвали тежките битки, които водел, ударите които получавал, все по-смъртоносни и от все по-близки армии, той стоял тихо на източния прозорец, гледал как мъглата се вдига, слушал хлопките на кравите по склона, опитвал се да чуе дали черешата зрее и чакал. От време на време до него достигали вести за загубите, които понасял, за раните - все по-тежки, за предателствата на приятели и пр.

Когато един късен следобед получил депеша, пар авион, че е убит, прекръстил се и казал: Измислих себе си, измислих враговете си, измислих и смъртта си, свободен съм. И отишъл да полива доматиите в градината.

Небесно

Един ден облаците над селцето били толкова красиви, че хората неволно се загледали в тях. За първи път по различен начин, не "ще вали ли, няма ли да вали". А ей така, без причина, заради хубостта им. Такова нещо дотогава не се било случвало, облакът си е облак, какво ще му гледаш. Но сега седели отдолу, опънали шици, и не отмествали поглед.

Работата се търкаляла зарязана край тях.

Кравите клатели глави, магарето мърдало с уши, озадачени от внезапната почивка. Минал час, минали два. А небето –

чудо. Колкото повече го гледали, толкова повече облаците започнали да се преобразяват. Ето я горе тънката Мария, ето го чичо Ванчо Хубавеца, ето гаскала, ето кмета, дъщерите на горския, ето те и тебе, лелее, ама това верно съм аз.

Досуш същите, даже малко по-хубави, небесни.

Ето ги и уличките, площада, килнатото настрани училище.

Пълно отражение и огледало. Жива картина.

Божеее, ами сега цял свят ни гледа, помислили си хората и това повече ги притеснило, отколкото да ги зарадва. Тук е така, хубавото притеснява.

Тези отголу гледали и не мръдвали, онези отгоре гледали и не падали. Изведнъж задухал лек ветреца. Облаците се задвижили, картината оживяла. И всички видели как хубавата Нага Карапачова се отделила от мъжа си и се събрала с чичо Ванчо Хубавеца, а най-малката дъщеря на Горския си взела куфара и хукнала към града. И всичко, което на земята само тайно се шушукало и мечтаело, горе се сбъдвало съвсем явно. Сбъдване небесно...